

"כשנתניהו מגמגם, שהוא לא זוכר את התכנית לבנייה בקלקיליה, שהוא הביא לקבינט והוא אישר, הצל שמאיים עליו הוא צלו של בנט"

ח"כ, זהבה גלאון, יו"ר מרץ, בכנס הרצליה של המכון למדיניות ואסטרטגיה במרכז הבינתחומי

ח"כ, זהבה גלאון, יו"ר מרץ, בכנס הרצליה של המכון למדיניות ואסטרטגיה במרכז הבינתחומי: "כשנתניהו מגמגם, שהוא לא זוכר את התכנית לבנייה בקלקיליה, שהוא הביא לקבינט והוא אישר, הצל שמאיים עליו הוא צלו של בנט"

"למרות שהמערכת הפוליטית לא מפסיקה לדבר על הסכסוך עם הפלסטינים, פעמים רבות מדי הדיון הזה הוא פשטני, רדוד ונגוע בשקרים"

במסגרת היום השלישי של כנס הרצליה ה-17 של המכון למדיניות ואסטרטגיה במרכז הבינתחומי התקיים נאום ראשת מרץ, הח"כ זהבה גלאון, במסגרתו התייחסה לתהליכים המדיניים והאופן בן מתקבלות החלטות. "לא במקרה פתחתי בבנט, למרות שאני יודעת, שנתניהו ראש ממשלת ישראל. כי כשנתניהו מגמגם, שהוא לא זוכר את התכנית לבנייה בקלקיליה, שהוא הביא לקבינט והוא אישר, הצל שמאיים עליו הוא צלו של בנט; כשראש הממשלה מעביר את "חוק ההסדרה", שמאשר גניבת אדמות מפלסטינים, הצל מאחוריו הוא צלו של בנט.

זה לא קרה בן לילה. אנחנו עדים כבר שנים לתהליך ההשתלטות העוינת של הלובי המתנחלי על הממשלה. ורואים כבר זמן רב מדי כיצד רוזנקרנץ וגילדנשטרן האלה הופכים נושאים של חיים ומוות למאבק פוליטי. זה קרה בעזה, זה קורה בגדה, זה קורה בירושלים."

לדבריה: "שמונה שנים עברו מאז נאום בר-אילן, אני עדיין מחכה לפתרון שתי המדינות שנתניהו הבטיח. הנאום הזה היה שקר, בדיוק כמו שהוא שיקר אתמול כשאמר לקושנר, שיש הזדמנות לקדם שלום. אלה לא חדשות מרתקות. אבל כשראש ממשלה משקר לציבור, בפה מלא, על הנושא המרכזי ביותר שעומד על סדר יומה של מדינת ישראל, זה צריך להדאיג."

אני אומרת לכם, שראש הממשלה נתניהו לא תומך בפתרון שתי המדינות, גם אם מידי פעם הוא משחרר אמירה לא מחייבת בנושא. נתניהו מאמין בשני דברים "ניהול הסכסוך" וההישרדות האישית שלו. וכאשר האחד בא על חשבון השני, נתניהו תמיד בוחר בדבר היקר לו מכל - הוא עצמו."

עוד הוסיפה: "יותר משנתניהו מנהל את הסכסוך, הסכסוך מנהל אותו, מנהל אותו. נתניהו, כמו נהג ג'יפ תקוע בבוק, מוציא יותר ויותר אנרגיה כדי להישאר באותו המקום. זו בדיחה! כי אפשר לנהל סכסוך כמו שאפשר לנהל שריפת יער. סכסוכים הם חומר הבעירה של עצמם. תמיד יש די דם רע, וכאב, וכעס, לשמש כדלק, ותמיד יש די ייאוש." גלאון הציעה גם ראייה לעתיד: "מדינה חפצת חיים יודעת לקחת את גורלה בידיה. מדינת ישראל קמה בזכות אנשים, שמול בעיות חשבו על פתרון, שראו קיבוצים היכן שהיו רק טרשים ושמש, שבנו ערים משכונות, שיצרו מדינה מחלוצים ופוליטי חרב."

התוצאה של 50 שנות כיבוש; חברי כנסת מדברים בקול על טיהור אתני ואפרטהייד, בלי להתנצל כמובן, ולא מסולקים מהכנסת בבעיטה. פעילי ימין משליכים בקבוקי שותן על אבות שכולים, וח"כים בזים להורים, שאיבדו את בניהם, מול מצלמות. כשהשמאל הישראלי אמר לפני 50 שנה שהכיבוש משחית הוא לא שיווה בנפשו עד כמה. היא סיימה את דבריה: "אני לא משלה את עצמי גם לסיום הכיבוש, ולפתרון שתי המדינות יהיה מחיר, ופצעי הסכסוך לא ייעלמו בן רגע, ויתחלפו בגן של שושנים ובחדי קרן מתרוצצים באחו."

השאלות שאנחנו ניצבים מולן הן אדירות, מגבולות הקבע של המדינה ועד הסדרי ביטחון, מים, כלכלה ודת. אבל אם אנחנו לא רוצים להתעורר בעוד 50 שנה ולשאל את אותה השאלה שבגין שאל "מה יהיה עם הערבים", כדאי שנתחיל לנהל את הדיון הזה ברצינות, כי חיי אדם תלויים כאן על הכף. אי אפשר יותר להמשיך ולנהל את הדיון הזה בקריצות, שקרים והעמדות פנים. זו באמת דרישה מינימלית."

אני שייכת לאלו שלא מאבדים תקווה, אני מאמינה שחייבים, מוכרחים, לשנות את המציאות הזו, לדחות את הפתרונות שמציע לנו הימין. להשתחרר מהכיבוש למען הצדק, למעננו, ובעיקר למען עתיד ילדינו והדורות הבאים. אני לא מהמתייאשים."

כנס הרצליה ה-17, שנערך על ידי המכון למדיניות ואסטרטגיה במרכז הבינתחומי הרצליה, מתקד השנה בבחינת מאזן ההזדמנויות, הסיכונים והאתגרים עימם מתמודדת ישראל, בפרוס שנת ה-70 לעצמאותה. הכנס מפגיש אישים בכירים מהארץ ומעולם בתחומי הממשל, הביטחון, העסקים והאקדמיה. במהלך הכנס יידונו בסוגיות הלאומיות, האזרויות והעולמיות המונחות על סדר היום.